

[Stein.]

at Ønskerne om de skærpede Vilkaar for Pressen, som ikke opfyldtes ved Presseloven i Fjor, nu paa anden Maade søgtes realiseret; man havde med andre Ord det Indtryk, at hvis Ministeren ikke kunde komme igennem paa den ene Maade, vilde han søge at faa sin Vilje paa den anden Maade. Jeg skal ikke gaa ind paa dette. Undertiden kan det være lidt vanskeligt at faa fat i, hvad det egentlig er, Ministeren vil. Undertiden faar man det Indtryk, at Ministeren blot skal have et Resultat, selv om han saa maa frafalde sit oprindelige Forslag. F. Eks. gik § 129 a, 2det Stykke, oprindeligt ud paa at straffe den, som tillægger Regeringen eller anden offentlig Myndighed Handlinger, som den ikke har foretaget, og som kan skade Regeringen eller vedkommende offentlige Myndighed i Offentlighedens Omdømme. Bestemmelsen gik altsaa ud paa at værne Regeringens Prestige imod, som det siges i Bemærkningerne til Lovforslaget, „bevidst løgnagtig Propaganda“. Saadanne løgnagtige Paastande, forklares det i Bemærkningerne, kan nemlig i Øjeblikket kun rammes, hvis de er ærerørige. Dette Forslag har Ministeren ladet falde. Om det skyldes, at den højtærede Minister er kommet til en anden Opfattelse eller maaske er blevet klar over, at Bestemmelsen ikke lader sig gennemføre i denne Skikkelse, ved jeg ikke. Men Ministeren har sat noget andet i Stedet, noget helt andet. I den nye Affattelse gaar Paragraffen ud paa at straffe „den, som bevidst usandfærdigt offentlig tillægger en offentlig Myndighed Handlinger, som den ikke har foretaget, naar dette er egnet til at skade Landets Interesser i Forhold til Udlandet“. Her er man jo helt borte fra det oprindelige. Her er ikke længer Tale om bevidst løgnagtig Propaganda, her er ikke Tale om at værne Regeringens Prestige, her er Tale om at værne Landets Interesser i Forhold til Udlandet. Det er noget helt andet; det er, om man vil, et væsentligt mere ophejjet Formaal. Men er det ikke ejendommeligt, at en Bestemmelse saaledes kan vendes om til noget helt andet end det, Ministeren oprindeligt har tænkt sig?

§ 266 c, der tidligere hed § 266 b, og som handler om Forfølgelse, er ogsaa blevet til noget væsentligt andet. Den ærede Ordfører indrømmede, at denne Paragraf havde faaet ikke blot en noget anden Form, men maaske ogsaa, sagde han, et andet Indhold. Oprindeligt var der her Tale om Straf for den, der offentlig fremsætter bevidst usande Oplysninger saa hyppigt, at det har Karak-

ter af Forfølgelse. Efter den foreslaaede Ændring kommer Bestemmelsen til at ramme den, der paa ny, efter at en Sag har fundet sin Afgørelse, fremsætter de underkendte Beskyldninger saa hyppigt, at det har Karakter af Forfølgelse. Jeg synes ikke, denne Ændring er logisk, for naar man lægger Vægten paa de underkendte Beskyldninger, er der ikke meget Mening i, synes jeg, samtidig at lægge Vægten paa Gentagelsen. Hvis Talen var om det, som der oprindeligt var Tale om: Fremsættelse af bevidst usande Oplysninger den ene Gang efter den anden, saaledes at det faar Karakteren af Forfølgelse — er det jo sin Sag; men her, hvor man sætter ind over for Beskyldninger i Sager, der har fundet deres Afgørelse, Beskyldninger, der er underkendt, har Bestemmelsen om Gentagelse ikke den samme Karakter.

For øvrigt er jeg nu lige saa lidt som tidligere overbevist om Rimeligheden og Betimeligheden af Bestemmelser som disse, heller ikke i den oprindelige Formulering; og over for den Formulering, der foreligger her, vilde det være naturligt at henvise til den Berigtigelsesret, som er indført gennem Presseloven, og som jo i alle Tilfælde i vidt Omfang vil kunne bringes til Anvendelse.

§ 267 a indeholder ligesom § 129 a en af de Bestemmelser, der er blevet til noget helt andet. Den oprindelige Formulering gik her ud paa, at Domstolene, hvor det drejer sig om offentlig fremsatte ærefornærmende Udtalelser, hverken ved Afgørelse af Skyldspørgsmaalet eller ved Fastsættelse af Straffen skulde kunne tage Hensyn til Paastanden om en udvidet Ytringsfrihed. Det er en Bestemmelse, som den højtærede Justitsminister er gaaet meget stærkt ind for. Han har ønsket at komme bort fra Begreber som politisk Ytringsfrihed o. lign. som Begrundelse for en mildere Bedømmelse af ærefornærmende Udtalelser.

Men lige saa stærkt den højtærede Justitsminister er gaaet ind for denne Bestemmelse, lige saa stærkt er Rigsadvokaten gaaet imod den, idet Rigsadvokaten har udtalt, at ved Vurderingen af Ærefornærmelser tager Domstolene Hensyn til Baggrunden, Motiverne og de Forhold, hvorunder de ærefornærmende Udtalelser eller Sigtelser fremsættes, og Rigsadvokaten konkluderer i, at en Bestemmelse som den, der her foreslaas, vil medføre en Indskrænkning i Domstolenes frie Skøn paa dette Omraade, saaledes at Rigsadvokaten af principielle Grunde maa være betænkelig ved, at den gøres til Regel. Men her har